

прибрали множество иноци; тамъ призова Григоріа да живѣѣтъ двама задрѣжно, какъ-то и по-напрѣдъ въ Атинѣ, и подражавахъ единъ другымъ въ добродѣль-тѣ, на коѣ-то носихъ образа; тѣмъ ти написухъ ведно постническы уставы за иноцитѣ и доволно врѣмѣ поживѣхъ наедно. Изъ отсѣтнѣ Григоріевый братъ Кесарій умрѣ, а родители-тѣ растѣжени, много плачухъ; зато писа каца мѹ и съ слѣзы го канаше да съ завѣрне при него и да мѹ бѣде помощь на старость-тѣ. Тогова блаженный Григорій, едно за да ненаскѣрки каца си съ свое-то непослѣшаніе, а друго като глѣдаше, дѣто черквѣ-тѣ смѣщавана отъ Аріевѣтѣ ересъ, поддеръ коѣ-то и Григоріевый отецъ, като простъ, бѣше съ повлѣкалъ, стана отъ Понта и пакъ отиде въ Назіанзинъ, дѣто помагаше на застарелыя си каца въ черковны-тѣ слѣженіа и домашны-тѣ нарѣдѣы, при това като мѹ извѣсти поврежденіа-та на Аріевѣтѣ ересъ, ѹтвърди го въ правѣ-тѣ вѣрѣ. —

По смѣръть-тѣ на царъ Константіа, сына Константинова, кога-то пріа Юліанъ цар-